

Sygnatura akt VI Ka 103/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 maja 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 r.

sprawy **R. G.** ur. (...) w G.,

syna K. i B.

obwinionego z art. 92§2 kw, art. 92§1 kw, art. 86§1 kw i art. 92§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 30 października 2015 r. sygnatura akt II W 246/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Zabrzu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 103/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja obrońcy okazała się skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia należało zaskarżony wyrok uchylić, a sprawę przekazać do rozpoznania ponownego Sądowi I instancji. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był bowiem wystarczający do stwierdzenia ponad wszelką wątpliwość, czy to obwiniony w dniu 18 października 2014 r. kierował przedmiotowym samochodem S. (...) nr rej. (...) i czy to on faktycznie dopuścił się zarzuconych mu zachowań.

Nie przekonuje rozumowanie Sądu orzekającego, który w istocie dysponował jedynie zeznaniami funkcjonariuszy Policji prowadzącymi krytycznego dnia pościg za wspomnianym pojazdem i potwierdzającymi, co prawda takie, a nie inne działania osoby nim kierującej – wyrażające się drastycznymi naruszeniami przepisów oraz zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym – lecz zarazem nie posiadającymi informacji, kto konkretnie wozem tym kierował, a w szczególności, czy był to obwiniony R. G.. Argumentacja Sądu orzekającego mająca wykazać sprawstwo i winę obwinionego oparta tymczasem została na swego rodzaju spekulacji myślowej. Jak wynikało z treści pisemnych motywów orzeczenia, skoro we wspomnianym momencie auto należało do R. G. i za tym właśnie samochodem wykonywany był pościg to „automatycznie” obwiniony pojazdem kierował i dopuścił się rozpatrywanych wykroczeń.

W ocenie Sądu odwoławczego samo tylko wcześniejsze nabycie przedmiotowego wozu nie przesądzało w żadnym stopniu, iżby R. G. był rzeczywistym sprawcą rozpatrywanego czynu. Zarazem skarżący nie ma racji podnosząc, że

przesłuchani policjanci „pomawiali” obwinionego. Jak już wspomniano – świadkowie ci opisywali jedynie okoliczności zdarzenia i pościgu nie posiadając wiedzy na temat tożsamości kierującego. Niczego nie rozstrzygały również relacje świadka K. S. relacjonującej jak i kiedy doszło do sprzedaży samochodu R. G..

Słusznie natomiast obrońca wskazywał na omówione powyżej luki w materiale dowodowym.

Wyrok wydany zatem został z obrazą prawa procesowego, a to art. 366 § 1 kpk (w brzmieniu obowiązującym przed datą 1 lipca 2015 r.) w zw. z art. 70 §5 kpw oraz art. 410 kpk w zw z art. 82 §1 kpw. Sąd orzekający nie wyjaśnił w należyтым stopniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a mianowicie nie ustalił przekonująco kto w trakcie pościgu za pojazdem S. (...) nr rej. (...) wozem tym kierował, czy był to obwiniony. Nie wziął w swych ocenach i rozważaniach – pod uwagę – braków w tejże mierze w zgromadzonych w sprawie dowodach. Uchybienia te mogły tym samym mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, toteż wyrok ostać się nie mógł.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy zobowiązany zostaje do powtórzenia postępowania dowodowego w pełnym dotychczasowym zakresie. Dołoży jednak wszelkich starań w kierunku odebrania wyjaśnień od R. G. oraz jej weryfikacji.

Dopiero wówczas rozstrzygnie i oceni, czy zebrany materiał dowodowy jest wystarczający dla stwierdzenia sprawstwa i winy obwinionego.

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia orzeczono jak w dyspozycji wyroku niniejszego.